

ΦΥΡΑΗΝ—ΜΙΓ'ΔΗΝ

'Στὸν Δῆμον τὸν λεγόμενον Κολοκυνθίων Δῆμον
δὲν ἔπαυσαν νὰ πολεμοῦν δυὸ νύκτες καὶ δυὸ μέραις,
κι' ἐν μέσῳ πανηγύρεων καὶ τελετῶν εὐθύμων
εἰς τὸν ἀέρα ἔξαφνα σφυρίζουν τόσαις σφαιραῖς.
Γλεντᾶ ὁ γέρος, τὸ παιδί, γλεντᾶ τὸ παλληκάρι,
καὶ κάθε γλεντί καὶ χορὸς τελειώνει μὲ στηλιάρι.

'Στὰς Ἐπαρχίαις πολεμοῦν οἱ Μαραθωνομάχοι,
'Ο ἕνας γιὰ τὸ τίποτα τὸν ἄλλον ξεμπερδεύει,
καὶ τὰ παιδιὰ ἐφόρεσαν 'στὴ μέση των σελάχι,
ἐν τούτοις ἡ ἀσφάλεια κι' ἡ τάξις βασιλεύει.
Φτώχεια 'στὸ Χαθιμαρόχανο πολλὴ παρατηρεῖται,
καὶ μαχαιράδες γίνονται: κι' οἱ ἐμπορομεσίται.

Μετὰ ροπάλων, μαχαιρῶν καὶ συνοδείας τόσης
γυροῦν κι' οἱ εἰσπράκτορες τοῦ Δημοσίου φόρους,
κι' ἂν δὲν μπορῆς τοῖς μετρητοῖς τὸν φόρον νὰ πληρώσης,
σοῦ πέρνουν τὰ ὀρνιθιά σου, τῆς χήνιας, τοὺς κοκόρους.
Τὸν δέχονται κι' εἰς χρήματα, τὸν δέχονται κι' εἰς εἶδος,
γιατ' εἶνε κρίσιμος πολὺ ἡ θέσις τῆς πατρίδος.

'Ἄλλ' ὅμως πόσοι εὐτυχεῖς μᾶς περιμένουν χρόνοι!
ὦ! μάθετε, Πανελλήνες, σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
πῶς τοῦ ἀεροστάτου πιά εὐρέθη τὸ τιμόνι,
πρὸς δόξαν καὶ κοινὴν γαρὰν τῆς ὑψηλίου πάσης.
'Ἄλλὰ προπάντων τῶν Ρωμηῶν ἡμῶν τῶν νεωτέρων,
ποῦ πολεμοῦμεν πάντοτε περὶ νεφῶν κι' ἀέρων.

Μὲ τοῦτο τὸ πηδάλιον σκεφθῆτε τί θὰ γίνῃ!
θ' ἀλλάξῃ ὄψιν, κύριοι, ὅλη τῆς γῆς ἡ σφαῖρα,
'στὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς κανένας ὄθεν θὰ μείνῃ,
μὰ ὅλοι μας θὰ τρέγουμε ἀπάνω 'στὸν ἀέρα.
Θὰ συναντώμεθα 'ψηλὰ 'στοὺς τέσσαρας ἀνέμους,
καὶ 'στὸν ἀέρα μοναχὰ θὰ κάνουμε πολέμους.

'Ὡ κόσμε πῶς κατήντησες, καὶ πῶς θὰ καταντήσης!
ὀπὸση ἀναστάσεις εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον!
καὶ πόσοι μ' ἀερόστατα θὰ γίνουν κατακτήσεις,
ἀλλὰ πρὸ πάντων μάλιστα ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων.
Μίαν στροφὴν θὰ κάμνωμεν τοῦ πηδαλίου μόνον
κι' ἀμέσως θε νὰ πέφτομε 'στὸ χῶμα τῶν προγόνων.

'Ὡ εὐτυχία μέλλουσα, χρυσῆ καὶ ὑπερτάτη!
σύ ὄλας ἀντικαθίστᾳς τὰς τωρινὰς πικρίας...

'Ὡ Ἕλλην, τὸ πηδάλιον τ' ἀεροστάτου κράτει
καὶ νέους ἄθλους ἄφινε ἐνδοξοῦ ιστορίας.
Χαῖρε, πατρίς... πολλὰ γιὰ σὲ ἐλπίζω μὲν ἡμέρα,
τὸ μέλλον σου χαράσσεται ἐκεῖ εἰς τὸν ἀέρα.

SOURIS

ΔΙΑΒΟΛΟΣΚΟΡΠΙΣΜΑΤΑ

'Ἐκ τῆς τελευταίας « Ἡμέρας », ἣτις πρέπει νὰ εἶνε καλὰ
πληροφορημένη, μαθαίνομεν τὰ ἐπόμενα πράγματα

1ον 'Ὅτι οἱ Πελοποννήσιοι εἶνε ἔξυπνοι (ἴσως διότι εἰς αὐτοὺς
ὀφείλεται ἡ ἀνάδειξις καὶ ὑποστήριξις τοῦ τόσο φροντίζοντος ὑπὲρ
αὐτῶν κ. Τρικούπη).

2ον 'Ὅτι ὁ κ. Τρικούπης εἶνε ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ στέμματος
καὶ τοῦ ἔθνους. (Φαίνεται ὅτι ἀπὸ τινος καὶ τὸ στέμμα λαμβάνει
μέρος εἰς τὰς ἐκλογάς, ἔθνος δὲ δύναται νὰ ποικληθῆ σινοδήποτε
ἄθροισμα ἀνθρώπων λαβόντων ὠρισμένον ἀριθμὸν ψήφων παρὰ τῶν
συνδημοτῶν των καὶ ἰκανὰ χρήματα παρὰ τοῦ κ. Τρικούπη.)

3ον 'Ὅτι ὁ κ. Τρικούπης ἀνεδείχθη ὁ ὑπέρτατος τῶν ἐπὶ τῆς
βασιλείας τοῦ Γεωργίου πρωθυπουργησάντων. (Φαίνεται ὅτι ὑπε-

ροχὴ καὶ δι' ἐπιδειξιότητος διαφθαρτικῆς μακροβιότης ἐν τῇ κυ-
βερνήτει σημαίνουν ἤδη τὸ αὐτό).

***

Εὐμενῶς ἀνεκοινώθη ἡμῖν ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν
ὁ κατάλογος τῶν ἐλληνικῶν ἀνακαλύψεων, τῶν ὁποίων δείγματα
θ' ἀποσταλῶσιν εἰς τὴν ἐν Λονδίῳ συγκροτουμένην διεθνή ἐκθεσιν
ἐφευρέσεων καὶ μουσικῶν ὀργάνων, εἰς ἣν θὰ παρασταθῆ ἀποδε-
χθεῖσα τὴν πρόσκλησιν καὶ ἡ ἡμετέρα κυβέρνησις.

'Ἡ ἐφεύρεσις τοῦ ἰσοζυγίου.

'Ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἀποξηράνσεως τῆς Κωπαίδος.

'Ἡ ἐπιπόνησις τῶν ὠφελίμων ιδιοτήτων τοῦ χῶματος ἐν τῇ πυ-
ροσβεστικῇ.

Τὸ ὑποβρύχιον τοῦ κ. Γρυπάρη.

Τὸ πετούμενον ψάρι ἢ τὸ ἀερόστατον τοῦ κ. Πύρλα.

'Ἡ Ἀζάπειος ἠλεκτρικὴ λυχνία.

Οἱ πίνακες τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ κ. Λερίου.

'Ἡ ἐφεύρεσις τῆς ἄρσεως τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας.

'Ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἐν Μαδρίτῃ πρεσβείας ὑπὸ τοῦ κ. Σκου-
λούδη.

'Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ κ. Σκουλούδη ὑπὸ τῶν Ἑρμοπολιτῶν.

'Ἡ ἐφεύρεσις τοῦ Συνδικάτου.

'Ἡ ἀνακάλυψις τῆς λογιστικῆς καὶ νομικῆς σοφίας τοῦ κ.
Μαντισούφα καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Προσεχῶς θὰ δώσωμεν καὶ συνέχειαν.

LE PETIT MEF...
(à madame Reine)

Μέσ' 'στοῦ Φαλήρου τὴν Ἐδέμ τὴν κυματολουσμένη
ποῦ ἀγγελουδιαχίλια δυὸ μὲ χάριτηρυροῦνε,
ὅπου ἡ ὄρα σὰν στιγμὴ γοργόφτερη διαβαίνει,
ποῦ κουρασμένα κύματα 'στὴν ἄμμο τραγουδοῦνε,
ὅπου ἀστέρια ζωρτανὰ γελοῦν σὲ κάθε μιὰ μεριά
ποῦ κ' ἡ σελίη' ἡ ἀγρυπνὴ ἔχει χαρούμενη θωριά,

'Ἐκεῖ μέσα 'στὰ ἔμμορφα καὶ πεταχτ' ἀγγελουδια
ποῦς τὸ λπιζε πῶς διάβολος μικρὸς θὰ ξεμντίση
καὶ μὲ γλυκὰ χαμόγελα καὶ μὲ γλυκὰ τραγουδία
τὴν κάθε ἡσυχὴ ψυχὴ αὐτὸς θε νὰ κερδίση;
'Ἀλλὰ καὶ ποῦς δὲν προτιμᾷ μέσα 'στὴν κόλασι νὰ ζῇ
μαζὶ μὲ τέτοιο διάβολο, μὲ τέτοιο διάβολο μαζὶ;

'Ἡ ἀσημέρια του φωνὴ μέσ' 'στὴν καρδιά κυτπάει
καὶ ἀγρυπνὴ σὲ δειρὰ γλυκὰ τὴν νανορίζει...
Μὰ δταν τὸ χεῖλάκι του σαταρικὰ γελᾷ
καὶ τί, καὶ τί τὸ γέλογο του ἐκεῖνο δὲν ἀξίζει
Σὰν ζεφυράκι τοῦ γιαιλοῦ κάθε καρδιά χαϊδεύει
Καὶ ὄλαις π.λέον ταῖς ψυχαῖς 'ς τὴν κόλασι μαζεύει!

'Ἡ κουρασμένη Μοῦσα μου πόσαις φοραῖς σιμά του
ἐξέχασε τὸν πόρο της κ' ἐπόθησε νὰ ζῆση!
Πόσαις ἀξέχασταις βραδειαῖς μὲ τὸ κελάδημά του
γλυκὰ τὴν ἐνανούρισε χωρὶς νὰ τὴν κοιμήσῃ!
'Ἄν εἴξευρες πῶς σ' ἀγαπᾷ, χαριτωμένη Mephisto
τὰ ζαχαρένια χεῖλη σου θὰ μούλεγα... «Εὐχαριστῶ»;

GUERRIER